

PARK AVENUE PLAYER

szereltem a Park Avenue-n

VI KEELAND
ÉS
PENELOPE WARD

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

PARK AVENUE PLAYER

szerelem a Park Avenue-n

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

Elodie

NÉHA AZT KÍVÁNTAM, bárcsak csúnya lennék. Talán azért nem anynyira, mint akinek egy hatalmas bibircsók van az orrán, három foga elfeketedett (és egyébként is csak annyi van neki), hegek szabdalják az arcát, és ritkuló haját át kell fésülnie kopaszodó fején, mert azért egyszer-egyszer nekem is tükörbe kell nézmem. De jó lett volna úgy belépni egy bárba, hogy nem kefél meg a tekintetével a bent lévő összes fényes öltönyt viselő, seggfej bróker.

Keserűnek hangzik? Sajnálom. De a belvárosi brókerbárok mindig ezt hozzák ki belőlem. Hiszen a brókerek valójában csak menőbb öltönyt viselő használtautó-értékesítők, nem? Ha olyan jól értenek a részvényekhez, miért nem otthon számolgatják az ezernyi dollárbankójukat, amiket az aranyat érő befektetéseikkel kerestek, ahelyett, hogy másoknak osztogatnak tanácsokat?

Minimális hálát éreztem, amiért az aznap esti kapásom nem bróker volt.

És ha már róla van szó... A célpontom észrevett. Egy egész percébe került a stírólő disznónak, hogy a tekintete felkússzon az arcomig. Ez a csaló legalább pont úgy nézett ki, mint a fényképen, amit kaptunk: magas, sportos, hátranyalt tintafekete haj, szögletes állkapocs, döllyfős orr. *Hunyorgó szemek*. Egy pillantás után tudtam, hogy a másik irányba mennék, ha ez nem munka volna.

Az aznap esti mit sem sejtő ellenfelem egy Upper West Side-i, a szórakoztatóiparra specializálódott ügyvéd volt, akinek olyan sztárocskák kefélese volt a gyengéje, akik még nem tanulták meg, hogy nézzenek a háromezer dolláros pamutöltöny alá, és keressék a farkast.

A vissza nem térítendő díjunkban negyven órát szántunk erre a munkára. Fogadni mertem volna, hogy ennek az időnek a töredéke alatt megleszek. *Hmmm... Talán fogadni is fogok*. Soren mindig benne volt egy kis fogadásban. Persze, neki ez win-win helyzet volt, hiszen ez arra motivált engem, hogy gyorsan befejezzem a munkát, ami pedig azt jelentette, hogy szabad vagyok, és hamarabb elkezdhetem a következőt.

Csak éppenséggel én abban bíztam, hogy nem lesznek többé ehhez hasonló munkáim. Másnap este volt egy interjúm egy igazi állásra – egy olyanra, amiben nem taperolnak napi szinten –, és ha szerencsém van, ez a szarság hamar véget ér.

Éreztem, hogy az ügyvéd Larry megint engem fixíroz a bár túloldaláról, mire megrebegtettem a szempilláimat, ahogy felnéztem, és rávillantottam a tőlem telhető legjobb „*te egy igazi gazdag pasas vagy, én pedig egy kis hülye butus lány*” mosolyomat. A poén kedvéért az újaimra tekertem a természetesen platinaszőke hajamat, és kidomborítottam D kosaras mellemet. A lapos mellű barna felesége említette, hogy a férfi a nagy mellű szőkéket szereti.

Mázlid van, Larry. Szóljanak a fanfárok! Gyere, és szerezd meg magadnak, te dög!

Mire megírtam Sorennek a fogadásomat, a bíróság bikája már mellettem volt.

– Úgy festesz, mint akinek jólesne egy ital – mondta.

Beharaptam az ajkam és lesütöttem a szemem, néhány pillanatig adtam a szégyenlőst, majd felpillantottam rá nagy, halványkék szememmel.

– Általában nem iszom idegenekkel.

Erre felém nyújtotta a kezét.

– Garrett Lopresti.

És kezdődik is. Első hazugság, Larry Mercer.

Megfogtam, és kezet ráztunk.

– Sienna Bancroft.

Nem engedett el.

– Már nem vagyunk idegenek, ugye, Sienna?

Elmosolyodtam, mintha hízelgett volna a figyelme. Mintha nem az keserítette volna meg az egész életemet, hogy a férfiakat vonzzák a hosszú lábak és a csodás mellek. Amikor megrezzent a telefonom, tudtam, hogy Soren az.

– Elnézést, egy pillanat.

Soren: Leo most parkolt le. Bármelyik pillanatban megérkezhet.

Elodie: Szerencsésnek érzem magam. Vagy inkább mondhatnám azt, hogy Larry érzi úgy, hogy ma este szerencséje lesz Siennával? Mit mondasz a fogadásomra?

Soren néhány másodperc múlva válaszolt.

Soren: Ha négy vagy annál is kevesebb óra alatt letudod a melót, megduplázom a béreket.

Bocs, Larry/Garrett. Ma este még egy nyomorult taperolásban sem lesz részed. Viszont amiben lesz... Az pont az, amit érdemelsz.

A táskámba dobtam a telefonomat, és félénken oldalra billentettem a fejem.

– Italt említett?

Néha rosszul éreztem magam attól, amit csináltam. Minden történetnek két oldala van, és mi csak az egyiket hallottuk. Előfordult, hogy a minket felbérelő nők undok picsák voltak. Habár ez egyetlen férfit sem jogosít fel a megcsalásra. Szedd a sátorfád, Leendő Mr. Csaló. Ez a lehetőség mindig fennáll.

De néha olyan picsáskodó feleséget fogtunk ki, hogy hetekbe telt, mire sikerült kamerán rögzítenünk a férj hűtlenségének legelenyészőbb jelét. Az ilyen munkák miatt akár még egy kis lelkiismeret-furdalásom is volt. De *ez az este* határozottan nem ilyen este volt.

Harminc perccel azután, hogy Garrett felvetette, ülünk egy boksza, hogy ne zavarjanak minket, az a keze, amin még látszott a jegygyűrű nyoma, az asztal alatt matatott a térdemen. *Micsoda undormány.* De így is bele kellett mennem a játékba, mert tudtam, hogy Leo nem tudja a kezét videóra venni a bár túloldaláról.

Azt akartam, hogy vegye le a kezét a térdemről.

Azt akartam, hogy ne legyen itt.

Úgyhogy mocskos eszközhöz folyamodtam. A kamera úgysem rögzíti, hogy mit mondok.

Az előző néhány percben úgy bámulta az ajkaimat, mintha fel akarná falni őket. Gyűlöltem, amikor bármelyik melóm szájon csókolt. Vagy ha már erről van szó, egyáltalán megcsókolt. Úgyhogy épp

ideje volt egy jól irányzott kis noszogatásnak. A szemét dobta magasra a labdát, amit egyből le is csaphattam.

– És mit szólnál, ha lelépnénk innen? – vetette fel. – Menjünk vissza hozzád?

Felé hajoltam, és mélyebb hangon szólaltam meg.

– Nem kapok kóstolót a termékből, mielőtt hazaviszem?

– Szépség, bármit megkaphatsz. Mi jár a fejedben?

– Hát... – Az oldalamhoz szorítottam mindkét karomat, amitől a melleim feltolódtak, és kibuggyantak a már amúgy is mély kivágású blúzomból, így abszurd felületű dekoltázst villantottam. A tekintete lesiklott.

– A nyakam nagyon érzékeny. Szeretem, ha a fülem alatti bőrt szopogatják.

– Az menni fog. És te mit fogsz nekem cserébe *szopogatni*?

Lenyeltem a torkomba szökő epét, és mosolyt erőltettem magamra.

– Amit csak szeretnél.

Még csak felkészülni sem volt esélyem, már nekem esett. A szájával azonnal a nyakamat vette célba. Hagytam, hogy néhány undorító csókot adjon rá, és szívogassa, majd abba az irányba néztem, ahol Leo állt. Ő aprót bólított, mire hátratoltam Larryt, és sziszegve hazudtam.

– Ez olyan finom. Menjünk hozzám. *Alig várom*, hogy én is megszopogassalak.

– Mutasd, merre menjünk!

– Két percet kérek, csak kimegyek a mosdóba kicsit felfrissülni.

Megfogta a kezem, és a nadrágján keresztül is érezhető merevedésére tette.

– Mi itt fogunk várni rád. Siess!

– Ó, fogok!

A távozásomat mindig előre jól megterveztük. Néhány nappal korábban elugrottam ebbe a bárba, és a mosdóba vezető folyosó végén találtam egy vészkijáratot. Mivel ez az épület hátsó részében volt, a bár mögötti utcában parkoltam le.

Kilöktem az ajtót, peckesen kísétáltam, és a friss levegőn vettem egy mély lélegzetet. Haza kellett mennem, és lezuhanyozni, miután ennek a pasasnak a szája hozzám ért. De aztanra végeztem. Az autóm felé sétálva írtam egy üzenetet.

Elodie: Kész. Minden percben születik egy lúzer.

Soren gyorsan válaszolt.

Soren: Rám céloz a fogadásunk miatt, vagy az ügyvéd Larryre?

Elodie: Mindkettőtökre. Kösz a pluszpénzt. Találkozunk fizetésnapon.

Puff!

Bakker.

Lehunytam a szememet. Erre volt a legkevésbé szükségem. Háromnegyed óra volt még az interjúmig, de ennyi idő nem elég egy karambol megoldására. Leállítottam az autót, ügyeltem arra, hogy pontosan abban a helyzetben hagyjam, ahogy a baleset történt, és kiszálltam. Az öreg Jeep Wranglerem első lökhárítóján lett egy kis horpadás és néhány karcolás, viszont egyértelműen a másik autónak

jutott a kár oroszlánrésze. A hátsó gumija sziszegve eresztett, és már félig leengedett. A sárhányó befelé gyűrődött, és az abroncsnak feszült. Az elegáns új Mercedes az ütközés következtében elég lerobbantnak tűnt.

– Mi a franc? Ugye viccelsz? – A Mercedes sofőrje kiszállt, és csatlakozott hozzám a kár szemrevételezésében. A kezével a hajába szántott. – Nem láttál? Éppen tolattam be erre a helyre.

Hát persze. Nem elég, hogy egy nagyjából százezer dolláros autónak mentem neki, a sofőrnek még olyan arcélének is kell lennie, mint egy görög istennek. Tipikus, hogy az ember is csodás lesz, hogy passzoljon a hivalkodó autójához. Azonnal ellenszenves lett.

– Én érkeztem először. Te kezdted el *azután* betoladni, hogy én már elkezdtem beállni.

– Már elkezdted beállni? Nem hiszem. Próbáltál beslisszanni, miközben én már tolattam, hogy párhuzamosan beparkoljak.

A csípőmre tettem a kezem.

– Ó, igen, azt csináltam. Csak nem vettél észre. Beálltam mögéd, és vártam. Amikor egy perc után sem mozdultál, még dudáltam is. Úgyhogy arra jutottam, egyszerűen csak leálltál a másik autó mellé, én pedig nyugodtan beállhatok az üres helyre. Ha nem tapostál volna a gázba, még arra is lett volna időd, hogy észrevegyél, és ne gyere nekem.

Hirtelen felvonta a szemöldökét.

– Neked menjek? – Az autójára mutatott. – Azt hiszem, a kárból meglehetősen egyértelmű, hogy ki ment kinek.

Meg se hallottam.

– Mit csináltál, telefonáltál, vagy mi?

Felhorkant.

– Remélem, van biztosításod.

– Nem, nincs. Biztosítás nélkül autózgatok. – Forgattam a szememet. – Csak azért, mert nekem nincs olyan menő autóm, mint neked, nem jelenti azt, hogy bűnöző is vagyok.

Mr. Mercedes fújtatott.

– Nekem oda kell érnem egy megbeszélésre. Lehet, hogy csak elérhetőséget cserélünk, és megyünk az utunkra?

Elővettem a telefonomat, és elkezdtem fotókat készíteni a kárról.

– Nem. Rendőrségi jegyzőkönyvre van szükség.

– Az legalább egy-két órába telik. Ilyen egyértelmű balesethez nincs szükség rendőrségi jegyzőkönyvre.

– Be fogod ismerni a biztosítódnak, hogy a te hibád volt? Mert te lehet, hogy megengedheted magadnak a megemelkedő kötelező biztosítási díjat, én viszont nem.

– Nem fogom beismerni, hogy az én hibám volt, mert nem az én hibám volt.

– Ezért van szükségünk rendőrségi jegyzőkönyvre.

Mr. Mercedes morgott valamit, amit nem hallottam pontosan, és elővette a zsebéből a telefonját. Azt hittem, a rendőrséget fogja felhívni. De szemlátomást nem. Hallgattam, ahogy dühösen magyarázott valakinek, akárki is legyen az, aki a vonal másik végén volt.

– Mondja meg Addisonnak, hogy késem, és kezdje el nélkülem.

Semmi *jó napot kívánok* vagy *kérem*. Lehet, hogy ez az ember jóképű, és szép autót vezet, de goromba. És a hívás megszakításakor sem köszönt el.

Az arcom, úgy tűnt, nem titkolta a megvetésemet.

A pöcs rám nézett.

– Mi az?

– Remélem, nem a feleséged volt. Nem voltál túl udvarias.

Rám hunyorgott.

– Még egyet kell telefonálnom. Addig is találd fel magad, és hívd a rendőrséget!

Mekkora seggfőj. Megkerültem az autóm, hogy a kesztyűtartóból elővegyem a betétlapom és a forgalmim. Amikor visszamentem oda, ahol Mr. Goromba Mercedes megint felindultan magyarázott a telefonba, a tekintete a lábamra szegeződött. Fejcsóválva hívtam a 9-1-1-et.

Egy operátor vette fel.

– 9-1-1. Milyen jellegű a vészhelyzet?

– Jó napot kívánok! Az előbb volt balesetem a Park és a Huszonnegyedik sarkán.

– Értem. Megsérült bárki, szüksége van valakinek orvosi ellátásra? Eltakartam a telefont, és megkérdeztem a másik sofőrt.

– Megsérült valamid? Azt kérdezik, hogy szükségünk van-e orvosi ellátásra.

Kurtán válaszolt.

– *Megvagyok.* Csak mondd meg nekik, hogy siessenek.

Visszatértem az operátorhoz.

– Nem, köszönjük. Mindketten jól vagyunk. Nagyon úgy tűnik, hogy csak az autóink és a másik sofőr jó modora csorbult.

Mr. Mercedes erre mogorván nézett rám.

Én vissza, rá.

A hívás után átnyújtottam a papírjaimat.

– Mi lenne, ha amíg a rendőrök ideérnek, megadnánk egymásnak a biztosítási adatainkat? Nekem *is* egy fontos megbeszélésre kell odaélnem.

A férfi kikapta a papírjait az autójából, és elővette a jogosítványát a tárcájából. Lefotóztam Hollis LaCroix személyi igazolványát. Naná,

hogy tényleg a Park Avenue-n lakott. Ez passzolt az egész csomaghoz. Miután lőttem egy képet a biztosításáról és a forgalmijáról, észrevettem, hogy még mindig a jogosítványomat vizsgálja.

– Megnyugtatlak, igazi, ha ezen gondolkozol.

Lefotózta a jogosítványomat, és felém nyújtotta az összes többi papírommal együtt.

– Connecticut, mi? Ez sok mindent megmagyaráz.

Kikaptam a dolgaimat Mr. Goromba Hollis LaCroix kezéből.

– Amennyiben?

– Nem tudsz párhuzamosan parkolni.

Méretegőn néztem.

– Hadd áruljam el neked, hogy nagyon jól vezetek.

Az autója felé billentette a fejét.

– Tízezer dollárnyi károm árulkodik az ellenkezőjéről.

Megráztam a fejem.

– Egy seggfej vagy, tudod?

Esküdni mertem volna, hogy láttam a száját megrándulni. Mint-ha élvezte volna, hogy felhúz. Szerencsére megérkeztek a rendőrök, így nem kellett többé vele foglalkoznom. Beszéltem egy rendőrrel, elmondtam neki az én verziómat, majd beültem az autómba. A rendőr aztán Hollisszal beszélt. Megkordult a gyomrom, ahogy néztem a két férfit beszélgetni, úgyhogy előkaptam a zacskónyi egészségtelen kaját, amit a másnap esti Breevel közös moziestünkre vettem, és elmajszoltam egy doboz Junior Mintset. A rágszálástól úgy éreztem magam, mintha egy show-műsort néznék. Egy olyan műsort, aminek egy hihetetlenül vonzó külsejű férfi a főszereplője.

Hollis tényleg jóképű volt. Magas, deltás vállú, keskeny derekú, napbarnított bőrű. A haja sötét, valamivel túlnőtt a gallérján, és nem

illettel teljesen a tökéletesen szabott öltönyéhez. Viszont az élénkzöld szeme és a sűrű, sötét szempillája volt az igazán lenyűgöző.

Mintha megérezte volna, hogy bámulom, így az autóm felé pillantott, és összenézünk. Nem törődtem azzal, hogy félrekapjam a tekintetem, és úgy tegyek, mintha nem néztem volna. *A picsába vele.* Ha ő stírólhette a lábamat, én nézhetem a szépfiús arcát. Miután továbbra is bámult, rávillantottam egy túlbuzgó és egyértelműen hamis teli szájú mosolyt.

Ezúttal félreérthetetlen volt a szájrándítás, leginkább azért, mert egy hatalmas vigyor követte. Hollis elpillantott, a rendőr felé fordult, hogy folytassák a beszélgetést, mire úgy éreztem, hogy megnyertem egy ki nem mondott farkasszemezést. Mire végeztek, és a biztos úr odajött az én autómhoz, megettem az egész doboznyi Junior Mintset.

– Rendben, Ms. Atlier. Ezen a papíron szerepel a rendőrségi jegyzőkönyvének a sorszáma. Huszonnégy-negyvennyolc órán belül az internetről letöltheti a kész jelentést, vagy eljöhet a területi rendőrkapitányságra, és elhozhat egy példányt.

Elvettem a papírt.

– Köszönöm. Azt ráírta, hogy a baleset nem az én hibám volt?

– A tényeket soroltam fel. A biztosító dönti el, hogy melyik fél mennyiben hibás.

Sóhajtottam.

– Értem. Köszönöm. Van még valami más? Mert van egy megbeszélésem, amire nagyon oda kell érnem.

– Nincs, hölgyem. Ha az autója vezethető, nyugodtan távozzhat. Mr. LaCroix-nak egy vontatóra kell várnia.

– Rendben. Nagyszerű. Szép napot, biztos úr!

– Önnek is. És óvatosan vezessen!

Furcsának éreztem, hogy anélkül hajtsak el, hogy egy szót szólnék Hollishoz. Úgyhogy vártam egy percet, amíg a rendőr visszaült az autójába, és elment. Aztán kiszálltam a kocsimból, és odamentem a Mercedeshez. Hollis a csomagtartónak dőlve a telefonján játszott.

– Ühm... Szükséged van valamire? – kérdeztem. – Egy fuvarra, vagy ilyesmi?

– Azt hiszem, már épp eleget tettél ma. Köszönöm.

Atyám, minek kérdeztem egyáltalán?

– Remek. – Egy műmosolyt küldtem felé. – Legyen szép az életed!

MÁSODIK FEJEZET

Hollis

TUDTAM, hogy Addison seggbe fog rúgni. Megkértem, hogy szívessegből üljön be az interjúkra, így az elsőről teljes egészben lemaradtam. Az órára néztem. A második is már valószínűleg a felén túl járt.

A lift felért a tizenötödik emeletre, majd bementem a dupla üvegajtón, és a recepció pultra tettem az aktatáskámat. Aznapra már mindenki végzett, viszont hangokat hallottam a folyosó végén lévő tárgyalóterem felől. Már úgyis elkéstem, úgyhogy a férfimósdó meglátogatása már nem tudott rontani a helyzeten.

Kiabáltam, hogy tudassam Addisonnal, csak én vagyok.

– Addison, Hollis vagyok. Egy perc, és megyek.

– Milyen kedves tőled, hogy eljöttél! – kiabálta vissza. – Meglehet, hogy azt a villantós Roxelidet egy Timexre kellene cserélned.

Nem reagáltam, hanem a férfimósdóba mentem. Már majdnem egy órája kellett pisilnem, miközben arra a francos vontatóautóra

vártam. Kézmosás után levettem a zakómat, és elindultam az interjúra. Egy ilyen nap után nagyon reméltem, hogy a jelölt jó lesz. Hihetetlen nagy szükségem volt rá.

Addison hátratolta a székét, kinézett a folyosóra, és figyelte, ahogy közeledem. Az óráját kocogtatta.

– Tizenöt éve van meg ez nekem. Ha jól emlékszem, csupán ötven dolcsit fizettem érte. Mégis a csodával határos módon sikerül mutatnia az időt.

– Elnézést, hogy késtem. – A tárgyalóterembe lépve a nekem hátul ülő jelölt felé fordultam, hogy bocsánatot kérjek tőle. – Valaki belém jött, amikor próbáltam beállni egy parkolóhelyre.

A nő megfordult, és beszélni kezdett.

– Ez vicces... Én... – A mondat felénél megtorpant, mire lenéztem, hogy vajon miért.

Hát, ezt rohadtul nem hiszem el. Megráztam a fejem, mert nem hittem a szememnek.

– Te?

A mosolya éppen olyan gyorsan tűnt el, mint az enyém. Lehunyta a szemeit, és sóhajtott.

– Üdv, Hollis.

Elodie.

Nem.

Rohadtul nincs ilyen.

Felemeltem a kezemet.

– Rendben. Nagyon sajnálom, de ez nem fog menni. Nem szeretném se a te, se a saját időmet pazarolni. Úgyhogy én azt javaslom...

– Komolyan mondod? Még csak esélyt sem fogsz adni, mert azt hiszed, én okoztam a balesetet, ami a *te* hibád volt?

– Már önmagában az, hogy még mindig azt hiszed, nem volt benne részed, mutatja, hogy egy kicsit ábrándozó lehetsz, Elodie. Ez nem olyan tulajdonság, amit ehhez a pozícióhoz keresek.

Addison szakította meg a civakodásunkat.

– Hát, nem kis véletlen, hogy ti ketten karamboloztatok, és Elodie az egyik mai interjúvotad. De lépünk tovább. Egyértelmű, hogy te túlságosan elfogult vagy ahhoz, hogy ebben az ügyben tárgyilagos döntést hozzál. Szerintem legalább azt az esélyt meg kell adnod Ms. Atliernek, hogy a tervek szerint végigcsinálhassa az interjút, és nem olyasvalami alapján kellene megítélned őt, aminek semmi köze az álláshoz.

Lehunytam a szemem, és egy hatalmasat fújtam. Már így is hosszú nap volt ez, és tényleg nem igazán maradt energiám tiltakozni.

Csak essünk túl rajta.

Megdörzsöltem a két halántékomat, közben úgy éreztem, hogy mindjárt felrobban egy ér a nyakamon.

– Jó – mondtam. – Mutasd az önéletrajzát!

Addison odaadott egy papírlapot, amit szemügyre vettem. A connecticuti Elodie Atlier két évig bébiszitterkedett, de az már rég volt. Utána egy elég nagy lyuk tátongott a foglalkoztatottságában, majd az elmúlt két évben egy magánnyomozónak dolgozott.

– Egészen pontosan milyen munkát végeztél a magánnyomozónak?

– Ühm... Kicsi ezt is, azt is.

Fújtattam.

– Most már világos. Nagyon képzettnek tűnsz.

Rám meredt.

– Két évig vigyáztam ikrekre.

– Igen, és... Most mit csinálsz? A *kicsi ezt is, azt is* miként tesz alkalmassá arra, hogy gondját viseld egy gyereknek?

– Hát, én... Többféle munkát végzek. És... Nagyon sokféle emberrel kell bánnom. Mindkettő egy jó gyermekgondozó ismérve.

A megérzésem azt súgta, hogy titkol valamit.

– Mondj egy példát arra, hogy miként végeztél többféle munkát!

Lepillantott.

– Hát, én... Néha segédkeztem a megfigyelésben, és a fotósoknak is besegítettem.

Félretettem a papírt.

– Vagyis segítettél a kémkedésben... És még? Szelfiket készítettél? A jelenlegi munkád egészen pontosan miként meríti ki a releváns munkatapasztalat fogalmát, Ms. Atlier? – Nem bírtam megállni, hogy ne nevessek fel egy kicsit a kérdés végén.

– Ha vetted volna a fáradságot, hogy a legutóbbi állásomon túl is olvass, láthattad volna, hogy a diplomámat a korai gyermeknevelésből és -gondozásból szereztem, és középiskolában ikrekre vigyáztam.

– Középiskolában. *Nagyszerű.* – Frusztráltan sóhajtottam. – Attól tartok, nincs meg az a hátterved, ami alkalmas jelöltté tenne arra, hogy egy tizenegy éves lányra vigyázz.

– Ha szabad ellenkeznem. Szerintem a legutóbbi munkám pont kellően felkészített erre az állásra.

Őszintén felkelte az érdeklődésemet ez a megállapítása, és félrebiccentettem a fejem.

– Ó, igazán? Halljuk, pontosan hogyan is kapcsolódik hozzá, Ms. Atlier. Mert valamiért úgy érzem, mintha azon igyekeznél, hogy semmit se árulj el arról, hogy valójában mit csinálsz a mostani munkádban.

Elvörösödött.

– A munkám felkészített arra, hogy szinte bármivel megbirkóz-
zam. A feladataim során mindenféle emberrel kellett dolgoznom.
Meg kellett tanulnom az önvédelmet. Ha szeretnéd, hogy ezt rajtad
próbáljam ki, örömmel megteszem. És... arra is megtanított, hogy
miként őrizzem meg a nyugalmam nyomás alatt. Addison mesélt egy
keveset Hailey-ről. Azért is vagyok alkalmas, mert tudok egy-két dol-
got arról, milyen zaklatott gyerekek lenni... Mert én is az voltam.

Mélyen a szemébe néztem.

– És ennek még inkább meg kéne győznie engem, hogy egy zakla-
tott múltú valaki, aki nem tud vezetni, és aki az elmúlt évek nagy ré-
szében egy magánnyomozónak végzett isten tudja, milyen munkát,
a megfelelő ember erre a feladatra?

Elodie kihúzta magát.

– Ha szabad azt mondanom, igen, mert hasonszőrűek vagyunk.
Éppen ezért lennék én a lehető legjobb ember, aki egy családi prob-
lémákkal küzdő kislányt meg tud érteni. Hailey háttere nagyon ha-
sonlónak tűnik az enyémhez. És hadd emlékeztesselek, hogy a par-
kolásban vannak hiányosságaim, nem a vezetésben. Igazából rohadt
jó sofőr vagyok.

– Ez most egy állásinterjú vagy egy bokszmeccs? – vágott közbe
Addison. – Szent Habakuk, *mindketten* megéritek a pénzeteket.

Igaza volt Addisonnak. Ez nevenséges volt. Véget kellett vetnem
neki.

– Minden tisztelettel mondom, Ms. Atlier, de azt hiszem, ezt
most be kell fejeznünk.

Elodie hunyorogni kezdett.

– Tudod, mi a te bajod? Azt hiszed, hogy csak azért, mert gazdag
és befolyásos vagy, jogod van megítélni az embereket.

– Abszolút azt hiszem, hogy jogom van megítélni az embereket. Tudod, ez egy állásinterjú. Ezt csináljuk közben: *megítéljük a jelölteket.*

– Nem így értettem.

Felálltam. Ez az elejétől fogva időpocsékolás volt.

– Köszönöm, hogy eljöttél, de nem te vagy a legalkalmasabb ember a dadus állásra, bárhogyan is próbálsz csürni-csavarni.

Látszott rajta, hogy elszomorodott, a csalódása egyértelmű volt.

– Rendben. Hát, nem fogok itt ülni és lehetőségért könyörögni, ha még csak meg sem akarsz fontolni, hogy engem válassz. – Addison felé fordult. – Az az igazság, hogy abban a pillanatban eldöntöttem, amint meglátta az arcom.

– Ezzel egyet kell értenem – mondta Addison.

– Kösz a támogatást, Addison – vetettem oda. – Talán neked kellene megkérdezned Elodie-t, hogy van-e bármilyen megüresedett hely a jelenlegi munkaadójánál *ezt és azt* csinálni.

– Szerintem egy ideig lenne kedvem máshol dolgozni. Talán Elodie és én cserélhetnénk egy napra. Ha itt kéne dolgoznia, főbe lőné magát – nevetett Addison. – Jaj, ne már, Hollis! Komolyan, te Mary Poppinst keresed, de ő nem létezik. Miért nem adsz Elodie-nak egy esélyt?

Egy pillanatra már éppen majdnem meggondoltam ennek a lehetőségét, amikor Elodie felpattant a székéből.

– Mary Poppins az arrogáns seggedbe bökné az esernyőjét! – jelentette ki.

És itt úszott el bármi remény, hogy esélyt adjak neki.

Viszlát, Elodie.

Örülök a találkozásnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hátravetett fejjel nevettem.

– És még csodálkozik, hogy nem talál rendes munkát.

– Viszlát, Hollis! Örültem. – Elodie az ajtó felé ment. – Jobb dolgom is van annál, mint hogy egy egótól elvakult ember gúnyolását elviseljem.

– Jobb dolgok? És annak része a Junior Mints? – incselkedtem.

Elodie jéghideg pillantást vetett rám. Volt valami ebben a tekintetben, amitől megrándult a farkam. Komolyan felizgultam attól, hogy ezzel a nővel vitáztam?

– Köszönöm a lehetőséget, Addison – mondta Elodie, majd kilépett a folyosóra.

A vidámságom egyből elolvadt, amikor leültem, és Addison mogorva arcára néztem. Hozzám vágta a mappáját, majd elviharzott, így egyedül maradtam a tárgyalóteremben.

Forogtam a székekben, és az asztalhoz kocogtattam a tollamat. Bár nem gondoltam, hogy Elodie megfelelő volna a munkára, talán túl keményen bántam vele.

Valamit viszont egészen biztosan titkolt, és amikor ezt megérezem egy nőn, hajlamos vagyok védekezőállást felvenni. Még egy francos dolog, amit Annának köszönhettem.